

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 4C/196/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8612205038
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Bejdová
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2015:8612205038.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník samosudkyňa JUDr. Anna Bejdová, v právnej veci žalobcu Mgr. Z. H., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XXX/XX, XXX XX N., právne zastúpený JUDr. Marta Maruniaková, advokátka, Sovietskych hrdinov 200/33, 089 01 Svidník, p r o t i žalovaným 1. PhDr. S. N. O., nar. XX.X.XXXX, XXX XX J. Q. XX, 2. K.. Z. I., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXX/X, XXX XX N., 3. K.. J. I., nar. X.X.XXXX, bytom O. XXX/X, XXX XX N., 4. K.. X. K., nar. XX.X.XXXX, bytom J. XXX/XX, XXX XX N., žalovaní v 1. až 4. rade právne zastúpení JUDr. Marek Tkáč, advokát, Kukučínova 12, 082 71 Lipany, v konaní o ochranu osobnosti s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zverejniť na vlastné náklady do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v nezávislom týždenníku regiónu Svidníka, N. a A. Podduklianske novinky, v minimálnom formáte 1/4 strany v nasledujúcom znení: Dňa 17.10.2011 som v týždenníku Podduklianske novinky zverejnil článok nazvaný „Choromyseľné návrhy na pôdu mestského zastupiteľstva nepatria“ a „pán H. zavádza a klame“. V tomto článku som Mgr. Z. H. neoprávnene osočoval a hodnotil za jeho názory na postavenie národnosti V., za jeho návrh na zmenu názvu festivalu N. kultúry Ukrajincov - V. N. na P. kultúry W. a Rusínov a za jeho návrh na zmenu hlavného organizátora festivalu pričom som použil urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová v tom znení: Svoje nezmyselné návrhy predložil podpredsedovi vlády SR a predsedovi Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR V. U.. Som presvedčený že drvivá väčšina našich občanov (nie len vo Svidníku) si neželá takéto vtieravé služby od p. H.. Je až nechutné a priam zarážajúce, ako sa táto osoba vytrvalo a bezohľadne vnucuje do role zástupcu rusínskej národnostnej menšiny, ba dokonca akéhosi novodobého „národného buditeľa“. Veď aj do spomínaného výboru sa navrhol sám, resp. prostredníctvom separatistický odčlenenej Okresnej organizácie Rusínskej obrody, ktorú si špekulatívne založil, keď ho vedenie rusínskej obrody na Slovensku odkoplo pre špinavosti, ktoré páchal vo vnútri organizácie. Napokon zrušiť by sa mal aj diplom magistra p. H., ktorý ho získal na základe práce o ukrajinskej kultúre na východnom Slovensku. Veď on sám takmer dvadsať rokov vytrvalo dokazuje nezmyselnosť obsahu tejto diplomovej práce, najnovšie aj vo svojich primitívnych zlátaninách pod názvom Moje vyjadrenia k riešeniu Návrhu na zmenu názvu a organizátora svidníckeho festivalu na zasadnutí Mestského zastupiteľstva vo N. (O. a 4C/196/2012

- 2 -

Podduklianske novinky z 10.10.2011.) Práve v tomto výtvore, zrejme na základe „hlbokých analýz“ dospel k záveru, že „výsledok riešenia tohto spoločensko-právneho problému (festivalu pozn.M.S.) vo vzťahu medzi Rusínmi a W. má vyzeráť tak, aby rusínsky folklór sa na pódiu konferoval a prezentoval ako rusínsky a po rusínsky a rusínske ľudové staviteľstvo na skanzene, aby sa prezentovalo ako práca a výsledok staviteľstva Rusínov a nie W.. Je to skutočne „vedecká bomba“. Snáď by sa žiadalo spomenúť ešte jednu vlnu, v rámci ktorej privandroval z W. aj p. H., kde sa narodil. Takéto bludy a nezmysly, aké sú v článku J. H. som ešte nikdy nečítal. Je to len ďalší dôkaz o vážnej diagnóze autora týchto výplodov. Celé toto nechutné dejstvo považujem za zúfalú snahu aspoň čiastočne vykompenzovať svoje nenaplnené

ambície, komplexy, frustrácie. Tým som sa dopustil závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána S.. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedlňujem. PhDr. S. N. O...

II. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zverejniť na vlastné náklady ospravedlnenie vo Vedeckom Zborníku Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, a to v jeho prvom čísle vydanom po právoplatnosti rozsudku, v minimálnom formáte 1/4 strany v nasledujúcom znení: Vo Vedeckom Zborníku MUK vo Svidníku č. 26 v roku 2011 str. 504 som zverejnil článok nazvaný " Poznámky k žiadosti Mgr. Z. H. zo dňa X.X.XXXX". V tomto článku som Mgr. Z. H. neoprávnene osočoval, kriminalizoval a hodnotil za jeho názory na postavenie národnosti V., pričom som použil urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová a hodnotenia v tomto znení: „Práca v múzeu mu však nevoňala a vo vidine rýchlej kariéry odišiel riadiť „ukrajinizáciu“ a iné socialistické procesy na odbor kultúry ONV vo Svidníku. Mal však aj iné záujmy, dôkazom čoho je skutočnosť, že v roku 1985 bol obvinený a následne odsúdený za trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 133 ods. 1 Tr. zákona. Táto jeho povahová vlastnosť - privlastňovanie si cudzieho majetku ho sprevádza dodnes. Po totálnom krachu vo funkcii štátneho úradníka a neúspešnom pokuse o návrat do múzea sa dodnes poneviera po rôznych pracoviskách v Bardejove a Prešove, kde sa už dlhšie pod zámkou „ obrody V. “ všemožne snaží o nemožné. Je nielen smutné a zarážajúce, ale aj vrcholne tragické, že podobnými choromyseľnými nápadmi sa opätovne zaoberajú aj niektoré kompetentné miesta.“ Tým som sa dopustil závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána Mgr. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedlňujem. K.. S. N. O...

III. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 500 eura, a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Žalovaní v 2., 3., 4. rade sú p o v i n n í spoločne zverejniť na vlastné náklady do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v regionálnom týždenníku O. v minimálnom formáte 1/4 strany v nasledujúcom znení: Dňa 6.2.2012 sme v regionálnom týždenníku O. zverejnili článok nazvaný Čudné vinčovanie novodobých „buditeľov“. V tomto článku sme S.. Z. H. neoprávnene osočovali, kriminalizovali a hodnotili za jeho názory na postavenie národnosti V., pričom sme použili urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová a hodnotenia v tomto znení: A čo je hlavné zradil aj svoju národnosť a vlasť W. - kde sa narodil. J., že individuum s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater. Táto osoba sa v priebehu posledných XX. rokov niekoľkokrát nechutným spôsobom pokúšala získať funkciu riaditeľa v Múzeu ukrajinskej kultúry, aby si
4C/196/2012

- 3 -

mohla privlastniť dlhoročné výsledky práce tejto ustanovizne. Táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku XXXX bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve. Tým sme sa dopustili závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána S.. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedlňujeme. K.. J. I., K.. X. K., PhDr., Z. I..

V. Žalovaný v 2. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

VI. Žalovaný v 3. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

VII. Žalovaný v 4. rade je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

VIII. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

IX. Žalovaný v 1. rade je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 607,39 eura, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku z návrhu vo výške 123 eura a z trov právneho zastúpenia vo výške 484,39 eura a žalovaní v 2., 3., 4. rade sú p o v i n n í nahradiť žalobcovi spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 607,39 eura, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku z návrhu vo výške 123 eura

a z trov právneho zastúpenia vo výške 484,39 eura, na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Marty Maruniakovej, advokátky, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou, ktorú podal na súd dňa 30.7.2012 domáhal proti žalovaným v 1., 2., 3.,4., rade nároku o ochranu osobnosti s príslušenstvom.

Svoj návrh odôvodnil tým, že aktívne pôsobí vo svojom regióne pri obhajobe práv V.. K. V. obhajuje aj vo Výbore pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR, ktorý bol kreovaný začiatkom roka 2011 ako stály odborný orgán Rady SR pre ľudské práva, národnostné menšiny a rodovú rovnosť, pre otázky týkajúce sa národnostných menšín a etnických skupín a ich príslušníkov a pre oblasť implementácie Európskej charty regionálnych alebo menšinových jazykov v zmysle čl.7 ods. 4 charty a Rámcového dohovoru na ochranu národnostných menšín. Ako člen Výboru predložil mestskému zastupiteľstvu vo Svidníku návrh na zmenu názvu kultúrneho festivalu vo Svidníku zo súčasného Slávnosti kultúry V. - W. N. na Festival kultúry V. a W., kde odborným a kultivovaným spôsobom svoj návrh a svoj názor zdôvodňuje a tvrdí, že v prípade W. a V. sa jedna o dve etniká. Jeho návrh bol publikovaný v K. novinkách dňa X.XX.XXXX na str. 7. S. zastupiteľstvo vo N. sa týmto návrhom zaoberalo so záverom, že je tu priestor na širokú diskusiu, s tým,

4C/196/2012

- 4 -

že pre ZRUSR doporučilo zmenu názvu kultúrneho festivalu. Žalobca nemá žiadny záznam v registri trestov a je preto považovaný za bezúhonnú osobu. Žalovaní sú pracovníkmi SNM - Múzeum ukrajinskej kultúry vo N. a z hľadiska etnologického vyjadrujú iný názor ako žalobca a tvrdia, že v prípade V. a W. sa jedná o jedno etnikum. Predmetom tejto žaloby nie je riešenie, ktorý názor je správny ale spôsob, akým žalovaní svoj názor vo vzťahu k žalobcovi prezentujú. Reakcia žalovaného v 1. rade, ktorou reaguje na činnosť žalobcu bola publikovaná v článku zverejnenom v : 1) Regionálnom periodiku K. novinky dňa XX.XX.XXXX s názvom článku „U. návrhy na pôdu mestského zastupiteľstva nepatria“ a „pán H. zavádza a klame“, kde uvádza slová mimo iného: Každý súdny človek hneď na prvý pohľad pochopí, že tu máme do činenia s nekompetentnosťou autora predkladaných materiálov. Neskromnosť, intolerantnosť a zlomyseľnosť sú ich ďalšími sprievodnými znakmi a je presvedčený, že drvivá väčšina našich občanov (nie len vo N.) si neželá takéto vtieravé služby od p. Kaliňáka. Je až nechutné a priam zarážajúce, ako sa táto osoba vytrvalo a bezohľadne vnucuje do role zástupcu rusínskej národnostnej menšiny, ba dokonca akéhosi novodobého „národného buditeľa“. Veď aj do spomínaného výboru sa navrhol sám resp. prostredníctvom separatistický odčlenenej Okresnej organizácie Rusínskej obrody, ktorú si špekulatívne založil, keď vedenie rusínskej obrody na Slovensku ho odkoplo pre špinavosti, ktoré páchal vo vnútri organizácie. Mal ešte v čerstvej pamäti, ako jeho bývalý kolega veľmi túžil po funkcii a práve kvôli kariére odišiel z Múzea ukrajinskej kultúry na Okresný národný výbor. Uvádza, že snád by sa žiadalo spomenúť ešte jednu vlnu, v rámci ktorej privandroval z W. aj pán H., kde sa narodil a že takéto bludy a nezmysly ešte nečítal a je len ďalší dôkaz o vážnej diagnóze autora týchto výplodov. Ďalej sa v článku uvádza, že žalovaný v 1. rade celé toto nechutné dejstvo považuje za zúfalú snahu aspoň čiastočne vykompenzovať svoje nenaplnené ambície, komplexy, frustrácie v celoživotnom zápase o akúkoľvek funkciu a osobný prospech. Vo vedeckýom L. S. vo N. č. XX z roku XXXX str. XXX je uvedené : práca v múzeu mu však nevoňala a vo vidine rýchlej kariéry odišiel riadiť „ukrajinizáciu“ a iné socialistické procesy na odbor kultúry vo N.. Mal však aj iné záujmy, dôkazom čoho je skutočnosť, že v roku XXXX bol obvinený a následne odsúdený za trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 133 Tr. zákona. Táto jeho povahová vlastnosť - privlastňovanie si cudzieho majetku ho sprevádza dodnes. Po totálnom krachu vo funkcii štátneho tajomníka a neúspešnom pokuse o návrat do múzea sa dodnes poneviera po rôznych pracoviskách v Bardejove a Prešove, kde sa už dlhšie pod zámkou „ obrody V. “ všemožne snaží o nemožné. Je nielen smutné a zarážajúce, ale aj vrcholne tragické, že podobnými choromyseľnými nápadmi sa opätovne zaoberajú aj niektoré kompetentné miesta. Žalobca uviedol, že žalovaní v 2. až 4. rade spoločne reagujú článkom na činnosť žalobcu a to konkrétne na článok publikovaný v novinách Dukla č.X s názvom Pranie pre V. na rok XXXX bol publikovaný v : Regionálne periodikum Dukla č.X zo dňa

X.X.XXXX str.15 s názvom Čudné vinšovanie novodobých „buditeľov“ mimo iného: a čo je hlavné zradil aj svoju národnosť a vlasť W. - kde sa narodil. Nepochybujeme, že individuum s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater. Táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku XXXX bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve. Žalobca v žalobe uvádza, že žalovaní v 1. až 4. rade uvádzajú vo svojich článkoch publikovaných v regionálnych periodikách a vedeckom zborníku nepravdivé tvrdenia a nepravdivé hodnotiace úsudky, ktoré 4C/196/2012

- 5 -

majú znevažujúcu povahu, podávajú negatívny obraz o osobe žalobcu, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a pracovných výsledkoch. Vedome vyvolávajú pochybnosti dôveryhodnosti žalobcu, jeho profesionálnej a občianskej cti a verejne ho kriminalizujú. Týmito tvrdeniami a úsudkami došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý je objektívne spôsobilý spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach. Podľa jeho názoru vzniknutú ujmu by ako závažnú považovala každá fyzická osoba na mieste žalobcu. Zásahy boli uskutočnené prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, ktoré majú spravidla široký vplyv na verejnosť. Regionálne noviny Dukla a K. novinky boli v dobe publikácie článkov predané v nemalom počte. Okrem toho ich možno čítať aj na webových stránkach novín a na mediálnych sieťach. Dôležitý pre určenie výšky peňažnej satisfakcie, ktorej sa žaloba domáha je motív žalovaných, ktorý v tomto prípade vybočil z medzi legitimity, tvrdenia a hodnotenia nie sú robené v medziach profesionálnych názorov na etnické postavenie V. a W., sú robené útočne s cieľom škandalizovať, osočovať a ohovárať. Zásah má značnú intenzitu a trvá už dlhšiu dobu. Žalobca má pocit nespravodlivosti a prežíva stres a pocit frustrácie, keďže je verejne osočovaný a kriminalizovaný pre svoje profesionálne názory na postavenie menších V. a W. na N., na vyjadrovanie ktorých má právo. Osočovanie žalobcu má veľmi nepriaznivý vplyv aj na jeho rodinu, manželku a synov. Je zrejmé, že články uvádzajú tvrdenia ďaleko nad rámec prípustných úsudkov, veďa toho obsahujú nepravdivé údaje a difamačné skutkové tvrdenia a pre svoj excenzívny charakter nemôžu obstáť ani ako vyjadrenie názoru. Mimoriadna závažnosť tvrdení zverejnených žalovanými spočíva v skutočnostiach, že žalovaní verejne kriminalizujú bezúhonného občana, že žalovaní používajú veľmi silné výrazy ako „individuum“ s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater. Táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku XXXX bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve, tiež vedenie rusínskej obrody na Slovensku odkoplo pre špinavosti“. Poukázal na ustanovenie §§ 11, 13 Občianskeho zákonníka, s tým, že podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie a podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezдалo postačujúce zadosťučinenie podľa ods.1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Zodpovednosť za zásah do práva na ochranu osobnosti je pritom objektívna a žalovaní sa nemôžu tejto zodpovednosti zbaviť tvrdením, že v pravdivosť svojich tvrdení skutočne verili alebo, že im informácie poskytli iné osoby. Žaloba uviedol, že z obsahu článkov vyplýva značná intenzita zásahu do žalobcovej osobnostnej sféry a preto mimo samotné ospravedlnenie požaduje aj peňažné zadosťučinenie, tak ako to predpokladá ustanovenie § 13 ods.2 a 3 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené sa žalobca domáhal po upresnení návrhu v priebehu konania určenia, že žalovaný v 1. rade je povinný zverejniť na vlastné náklady do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v nezávislom týždenníku regiónu N., N. a A. K. novinky, v minimálnom formáte X/X strany v nasledujúcom znení: O. XX.XX.XXXX som v týždenníku Podduklianske novinky zverejnil článok nazvaný „U. návrhy na pôdu mestského

XC/XXX/XXXX

- 6 -

zastupiteľstva nepatria“ a „pán Kaliňák zavádza a klame“. V tomto článku som S.. Z. H. neoprávnené osočoval a hodnotil za jeho názory na postavenie národnosti V., za jeho návrh na zmenu názvu festivalu

Slávnosti kultúry Ukrajincov - V. Slovenska na Festival kultúry W. a Rusínov a za jeho návrh na zmenu hlavného organizátora festivalu pričom som použil urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová v tom znení: Svoje nezmyselné návrhy predložil podpredsedovi vlády SR a predsedovi Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR Rudolfovi Chmelovi. Som presvedčený že drvivá väčšina našich občanov (nie len vo Svidníku) si neželá takéto vtieravé služby od p. Kaliňáka. Je až nechutné a priam zarážajúce, ako sa táto osoba vytrvalo a bezohľadne vnucuje do role zástupcu rusínskej národnostnej menšiny, ba dokonca akéhosi novodobého „národného buditeľa“. Veď aj do spomínaného výboru sa navrhol sám, resp. prostredníctvom separatistický odčlenenej Okresnej organizácie Rusínskej obrody, ktorú si špekulatívne založil, keď ho vedenie rusínskej obrody na Slovensku odkoplo pre špinavosti, ktoré páchal vo vnútri organizácie. Napokon zrušiť by sa mal aj diplom magistra p. H., ktorý ho získal na základe práce o ukrajinskej kultúre na východnom Slovensku. Veď on sám takmer dvadsať rokov vytrvalo dokazuje nezmyselnosť obsahu tejto diplomovej práce, najnovšie aj vo svojich primitívnych zlátaninách pod názvom Moje vyjadrenia k riešeniu Návrhu na zmenu názvu a organizátora svidníckeho festivalu na zasadnutí Mestského zastupiteľstva vo N. (O. a K. novinky z XX.XX.XXXX.) Práve v tomto výtvore, zrejme na základe „hlbokých analýz“ dospel k záveru, že „výsledok riešenia tohto spoločensko-právneho problému (festivalu pozn.M.S.) vo vzťahu medzi V. a W. má vyzeráť tak, aby rusínsky folklór sa na pódiu konferoval a prezentoval ako rusínsky a po rusínsky a rusínske ľudové staviteľstvo na skanzene, aby sa prezentovalo ako práca a výsledok staviteľstva Rusínov a nie Ukrajincov. Je to skutočne „vedecká bomba“. Snáď by sa žiadalo spomenúť ešte jednu vlnu, v rámci ktorej privandroval z Ukrajiny aj p. H., kde sa narodil. Takéto bludy a nezmysly, aké sú v článku J. H. som ešte nikdy nečítal. Je to len ďalší dôkaz o vážnej diagnóze autora týchto výplodov. Celé toto nechutné dejstvo považujem za zúfalú snahu aspoň čiastočne vykompenzovať svoje nenaplnené ambície, komplexy, frustrácie. Tým som sa dopustil závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána S.. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedlňujem. PhDr. S. N. O.. L. v 1. rade je povinný zverejniť na vlastné náklady ospravedlnenie vo I. Zborníku Múzea ukrajinskej kultúry vo N., a to v jeho prvom čísle vydanom po právoplatnosti rozsudku, v minimálnom formáte 1/4 strany v nasledujúcom znení: Vo Vedeckom Zborníku S. vo Svidníku č. XX v roku XXXX str. XXX som zverejnil článok nazvaný „ Poznámky k žiadosti S.. Z. H. zo dňa X.X.XXXX“. V tomto článku som S.. Z. H. neoprávnene osočoval, kriminalizoval a hodnotil za jeho názory na postavenie národnosti Rusín, pričom som použil urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová a hodnotenia v tomto znení: „Práca v múzeu mu však nevoňala a vo vidine rýchlej kariéry odišiel riadiť „ukrajinizáciu“ a iné socialistické procesy na odbor kultúry ONV vo Svidníku. Mal však aj iné záujmy, dôkazom čoho je skutočnosť, že v roku 1985 bol obvinený a následne odsúdený za trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 133 ods. 1 Tr. zákona. Táto jeho povahová vlastnosť - privlastňovanie si cudzieho majetku ho sprevádza dodnes. Po totálnom krachu vo funkcii štátneho úradníka a neúspešnom pokuse o návrat do múzea sa dodnes poneviera po rôznych pracoviskách v G. a Prešove, kde sa už dlhšie pod zámienkou „ obrody V. “ všemožne snaží o

4C/196/2012

- 7 -

nemožné. Je nielen smutné a zarážajúce, ale aj vrcholne tragické, že podobnými choromyseľnými nápadmi sa opätovne zaoberajú aj niektoré kompetentné miesta.“ Tým som sa dopustil závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána S.. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedlňujem. PhDr. S. N. O... Žalovaný v 1. rade je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 000 eura. Žalobca žiadal, že žalovaný v 2., 3., 4. rade sú povinní spoločne zverejniť na vlastné náklady do 15 dni od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v regionálnom týždenníku DUKLA v minimálnom formáte 1/4 strany v nasledujúcom znení: Dňa 06.02.2012 sme v regionálnom týždenníku O. zverejnili článok nazvaný Čudné vinčovanie novodobých „buditeľov“. V tomto článku sme Mgr. Z. H. neoprávnene osočovali, kriminalizovali a hodnotili za jeho názory na postavenie národnosti V., pričom sme použili urážlivé a jeho dôstojnosť znižujúce slová a hodnotenia v tomto znení: A čo je hlavné zradil aj svoju národnosť a vlasť Ukrajinu - kde sa narodil. Nepochybujeme, že individuum s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater. Táto osoba sa v priebehu posledných 20. rokov niekoľkokrát nechutným spôsobom pokúšala získať funkciu riaditeľa v S. ukrajinskej kultúry, aby si mohla privlastniť dlhoročné výsledky práce tejto ustanovizne. Táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku XXXX bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve.

Tým sme sa dopustili závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti pána Mgr. Z. H.. Za zverejnenie tohto článku sa mu ospravedľujeme. K.. Nadežda I., K.. X. K., K.., Z. I.. L. v 2. rade je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 000 eura. Žalovaný v 3. rade je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 000 eura. Žalovaný v 4. rade je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 000 eura.

Sud vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu S.. Z. H., právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Marty Maruniakovej, žalovaného v 1. rade K.. S. N. O., žalovaného v 2. rade K.. Z. I., žalovaného v 3. rade K.. J. I., žalovaného v 4. rade K.. X. K., listinnými dôkazmi a zistil tento skutkový stav :

Súd zistil, že žalobca S.. Z. H. v rokoch 2011 až do roku 2014 aktívne pôsobil v regióne K. a vo Svidníku pri obhajobe práv V.. Do roku 2014 bol členom Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR, ktorý je stálym odborným orgánom Rady vlády SR pre ľudské práva, národnostné menšiny a rodovú rovnosť, pre otázky týkajúce sa národnostných menšín a etnických skupín a ich príslušníkov a pre oblasť implementácie Európskej charty regionálnych a menšinových jazykov v zmysle čl. 7 ods.4 charty a Rámcového dohovoru na ochranu menšín. Ako člen Výboru publikoval v regionálnych novinách rôzne články, kde vyjadroval svoj názor na vzťah národností Rusín a národnosti Ukrajinec tak, že sa jedná o dve etniká.

Žalovaní v 1., 2., 3., 4., rade sú zamestnancami Slovenského národného múzea - Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku s tým, že žalovaný v 1. rade PhDr. S. N. O., je riaditeľom SNM - S. ukrajinskej kultúry vo Svidníku a žalovaní v 2.

4C/196/2012

- 8 -

rade K.. Z. I., v 3. rade K.. J. I., v X.rade K.. X. K. sú odborní pracovníci SNM - Múzea ukrajinskej kultúry vo N... Z hľadiska etnologickeho žalovaní vyjadrujú názor, že V. a W. sú jedno etnikum. Ako sa aj sami vyjadrili vo svojich výpovediach názory presadzované žalobcom na postavenie národností Rusín a W. vnímajú ako ohrozenie podstaty múzea ukrajinskej kultúry a tým aj ich zamestnania. Názory žalobcu považujú za znevažovanie ich doterajšej práce.

Súd zistil z Nezávislého týždenníka regiónu Svidníka, N. a A. a to z novin Podduklianske novinky z dátumom vydania dňa XX.XX.XXXX, že na strane 7, je uverejnený článok pod názvom „U. J. NA K. S. ZASTUPITEĽSTVA NEPATRIA, K. H. L. A H.“ a je to V. S. N., riaditeľa N. - S. ukrajinskej kultúry vo N., v ktorom sa uvádza: „N. nezmyselné návrhy predložil podpredsedovi Vlády SR a predsedovi Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR V. U.. K. H. ako člen uvedeného výboru navrhuje: Zmeniť súčasný názov festivalu: Slávnosti kultúry (Rusínov-W. Slovenska na: Festival kultúry V. a W.; L. hlavného organizátora festivalu: L. Rusínov - Ukrajincov Slovenska so sídlom v K. na : S. N.; Zmeniť názov SNM - Múzea ukrajinskej kultúry vo N. na SNM - Múzeum rusínskej kultúry vo N. a SNM - Múzeum rusínskej kultúry v Prešove na SNM - Múzeum ukrajinskej kultúry v Prešove; Prijat' za člena komisie na hodnotenie projektov a prideľovanie štátnych príspevkov pre jednotlivé národnostné menšiny všetkých členov výboru pre národnostné menšiny.... (t. j. v prvom rade p. Kaliňáka -pozn. M.S.). Každý súdny človek hneď na prvý pohľad pochopí, že tu máme dočinenia s nekompetentnosťou autora predkladaných materiálov. Neskromnosť, intolerantnosť a zlomyseľnosť sú ich ďalšími sprievodnými znakmi. Svoje návrhy na prijatie uznesení, sformulované v horeuvedených prvých dvoch bodoch, p. H. predložil aj Mestskému zastupiteľstvu vo N.. S „pokorou“ jemu vlastnou tvrdí, že „chce splniť svoje povinnosti voči občanom mesta Svidník, voči rusínskej národnostnej menšine, ale aj voči ukrajinskej národnostnej menšine.“ Som presvedčený, že drvivá väčšina našich občanov (nielen vo Svidníku) si neželá takéto vtieravé služby od p. H.. Je až nechutné a priam zarážajúce, ako sa táto osoba vytrvalo a bezohľadne vnucuje do role zástupcu rusínskej národnostnej menšiny, ba dokonca akéhosi novodobého „národného buditeľa“. Veď aj do spomínaného výboru sa navrhol sám, resp. prostredníctvom separatistický odčlenenej Okresnej organizácie V. obrody, ktorú si špekulatívne založil, keď ho vedenie V. obrody na Slovensku odkoplo pre špinavosti, ktoré stváral vo vnútri organizácie. Takto vyriešil situáciu po svojej totálnej prehre vo voľbách na funkciu predsedu V. obrody na Slovensku, o ktorú sa veľmi drzo uchádzal. Teda p. H. nemá právo hovoriť ani v mene V. obrody na Slovensku, ani v mene rusínskej národnosti,

a už vonkoncom v mene ukrajinskej. K. H. sa vo svojich absurdných požiadavkách nehanebne oháňa uznesením Komunistickej strany Slovenska (KSS) z roku 1952, ktoré podľa neho „nariaďuje, že všetko rusínske sa má prezentovať navonok ako ukrajinské....“. Samozvaný zástupca rusínskej národnosti sa rozhodol metódou lži a demagógie zostrieť Ukrajincov a všetko, čo s nimi súvisí, z povrchu zemskeho. Paradoxne, že to robí bývalý súdruh predseda straníckej skupiny KSS pri Múzeu ukrajinskej kultúry vo Svidníku, kde inkriminované uznesenia presadzoval a sám realizoval v praxi (v rokoch 1976 -1986). A čuduj sa svete v tomto múzeu

4C/196/2012

- 9 -

napísal aj svoju diplomovú prácu na tému Funkcia piesní a inštrumentálnych melódii v svadobnom obrade Ukrajincov východného Slovenska (1982), ktorú teraz totálne popiera. Máme ešte v čerstvej pamäti, ako náš bývalý kolega veľmi túžil po funkcii a práve kvôli kariére odišiel z Múzea ukrajinskej kultúry na Okresný národný výbor (ONV), kde z pozície zástupcu vedúceho odboru kultúry dôsledne presadzoval jednu z prioritných úloh KSS - vybudovať v priestoroch Múzea ukrajinskej kultúry samostatnú Expozíciu výstavby socializmu v okrese Svidník (uznesenie prijaté 30. júna 1989 - archív SNM-MUK). Lenže v roku 1989 jeho kariérny postup sa v štátnych orgánoch definitívne zastavil. Pozrime sa teraz, akým že to uznesením KSS z r. 1952 šermuje p. H.. Toto uznesenie riešilo neúnosnú situáciu v národnostných školách na východnom Slovensku, vyučovacím jazykom v tom čase bola prevažne ruština, alebo tzv. jazyčije (umelá zmes niestneho ukrajinského dialektu, cirkevno-slovanštiny a ruštiny), nie rusinština. Súčasná mladá slovenská historička M. I. zo Spoločenskovedného ústavu N. akadémie vied v tejto súvislosti uvádza: „Pozitívom uznesenia bolo, že sa jednoznačne vyslovila potreba zaviesť do všetkých škôl ukrajinský vyučovací jazyk a skončiť s chaosom, ktorý tu existoval. Jazyková neujasnenosť bola veľkou brzdou kultúrneho rozvoja a školstva zvlášť (referát bol prednesený na tohtoročnej medzinárodnej vedeckej konferencii vo Svidníku). Avšak podľa „logiky“ p. H. zrušiť alebo zničiť by sme mali všetko, čo vzniklo v období socializmu, teda zanechať za sebou púšť. Veď KSS ako jediná vedúca sila spoločnosti sa prostredníctvom svojich uznesení vyjadrovala ku všetkým dôležitým záležitostiam v oblasti spoločenského a hospodárskeho diania. A čo sa týka tzv. násilnej ukrajinizácie, doporučujem p. H. kvôli dôslednosti pripraviť taktiež návrh na zrušenie Českej akadémie vied, ktorá už v r. 1919 dospela k záveru, že zakarpatskí V. komunikujú jazykom, ktorý patrí k maloruskej (ukrajinskej) dialektickej skupine, teda literárnym jazykom tohto obyvateľstva je literárny jazyk maloruský (ukrajinský). Zrušiť by sa mala aj Slovenská akadémia vied, ktorá aj v súčasnosti „v duchu uznesenia KSS z r. 1952“ vydáva publikácie o rôznych ukrajinských prejavoch ľudovej kultúry (architektúre, krojoch, stravovaní, výtvarnom umení (napr. M. N.: Tradície hmotnej ľudovej kultúry Ukrajincov na Slovensku, Veda, vydavateľstvo SAV, 2006, 294 strán). Napokon zrušiť by sa mal aj diplom magistra p. H., ktorý ho získal na základe práce o ukrajinskej kultúre na východnom Slovensku. Veď on sám už takmer dvadsať rokov vytrvalo dokazuje nezmyselnosť obsahu tejto diplomovej práce, najnovšie aj vo svojich primitívnych zlátaninách pod názvom Moje vyjadrenie k riešeniu Návrhu na zmenu názvu a organizátora svidníckeho festivalu na zasadnutí Mestského zastupiteľstva vo N. (Dukla a K. novinky z 10.10. 2011). Práve v tomto výtvore, zrejme na základe „hlbokých analýz“ dospel k záveru, že „výsledok riešenia tohto spoločensko-právneho problému (festivalu - pozn. M. S.) vo vzťahu medzi V. a W. má vyzeráť tak, aby rusínsky folklór sa na pódiu konferoval a prezentoval ako rusínsky a po rusínsky a rusínske ľudové stavitelstvo na skanzene, aby sa prezentovalo ako práca a výsledok stavitelstva umenia V. a nie W.....“. Táto práca okrem iného prináša „veľmi zaujímavé a úplne nové poznatky“ o sťahovaní W. do našich končín. Tento proces rozčleňuje do niekoľkých vln. Prvé ich sťahovanie podľa tohto „experta“ bolo po revolúcii v roku 1917. Druhá vlna, ako tvrdí autor, „bola v časoch socializmu, keď sa vracali poukrajinčení V., ktorí v akcii Interhelpo v roku 1947 odišli do bývalého Sovietskeho zväzu...“. Tak toto je ale objav! Autor ho pravdepodobne uskutočnil na základe doposiaľ „prísne utajených archívnych dokumentov“ a takto zároveň „vyvrátil“ tvrdenia

4C/196/2012

- 10 -

renomovaných historikov o optácii rusínsko-ukrajinského obyvateľstva v r. 1947, tzv. volynskej akcii a pod. Je to skutočne „vedecká bomba“. Snáď by sa žiadalo spomenúť ešte jednu vlnu, v rámci ktorej

privandroval z Ukrajiny aj p. H., kde sa narodil. Avšak neskôr po neúspešnej kariére v oblasti ukrajinskej kultúry a na ONV, zo dňa na deň sa chameleónsky premenil na úhlavného nepriateľa svojej rodnej vlasti a všetkých W. - stál sa zúrivým deukrajinizátorom. Takéto bludy a nezmysly, aké sú v článku J. Kaliňáka som ešte nikdy nečítal. A sú tam aj mnohé ďalšie pikantérie, ktorými sa, žiaľ, nemáme čas zapodievať. Nedivím sa, že väčšina poslancov odmietla schváliť nezmyselné uznesenia navrhované p. Kaliňákom. Veď nikto nemá právo brániť Ukrajincom hlásiť sa ku svojim historickým koreňom a používať svoje historické názvy, ku ktorým nesporne patrí aj etnoným Rusín. Tento termín sa traduje na všetkých ukrajinských územiach ešte z čias slávnej Kyjevskej Rusi. Termín Rusín sa ešte donedávna používal aj v haličskej Rusi, ktorá dnes tvorí najuvedomejšie jadro ukrajinského národa. A práve odtiaľ začali prichádzať naši predkovia, ktorí v rámci stredovekej (tzv. valašskej) kolonizácie postupne založili takmer tristo obcí na severovýchode Slovenska. Tento osídľovací proces sa v podstate zavŕšil v 16. storočí. Je len prirodzené, že naši predkovia doniesli zo sebou z terajšej Ukrajiny aj svoju reč, kultúru a vieru. Patria medzi nich aj vzácne pamiatky - ikony, liturgické knihy (písané vo L'vove, Kyjeve, Dermani, Počajeve a iných ukrajinských mestách) a samozrejme aj iné prejavy ľudovej kultúry. Mestskí poslanci, okrem troch „zvestovateľov národnej slobody V.“ (takto ich vo svojom poďakovaní velebí p. H.) pochopili, že Zväz V.-Ukrajincov má výsostné právo na organizovanie Slávnosti kultúry Rusínov-Ukrajincov a nikto mu to nemôže ukradnúť. Toto občianske združenie započalo najstarší festival na Slovensku a úspešne ho organizuje už 57 rokov. Ak je to pravda, čo sa píše vo vyjadrení a poďakovaní Okresnej organizácie Rusínskej obrody vo Svidníku (Dukla, Podduklianske novinky z XX. XX. XXXX), tak je to skutočne hanba. Lutujem primátora, že má takýchto poradcov a preto by sa mal poistiť prijatím uznesenia v znení: CHOROMYSELNÉ NÁVRHY NA PÔDU MESTSKÉHO ZASTUPITEĽSTVA NEPATRIA. Hanbiť by sa mal aj známy podnikateľ v oblasti stavebníctva v E. pán S. S., ktorý asistuje p. J. H. v jeho „národobuditeľských“ iniciatívach a vypracoval dokonca akýsi „program“ riešenia problémov v rusínskom kontexte v deviatich bodoch. Jeden z nich sa týka aj nášho múzea. Domnievam sa, že najmä v tomto prípade by mala platiť ľudová múdrosť: „I., drž sa svojho kopyta“. Lebo, ako dosvedčuje rozsiahle interview v poslednom čísle Národných noviniek z 5. októbra t. r., ktoré si p. S. skôr kúpil, ako sponzoroval, v oblasti národnostnej politiky a kultúry sa prezentuje ako namyslený diletant. Zrejme preto neuspel aj vo voľbách na funkcie predsedu politickej strany „Náš kraj“ a primátora E.. Kultúru a národnostnú politiku je možné robiť iba s citom a rozumom. Peniaze na to nestačia. Tie ich môžu iba zdeformovať. Vrele doporučujem obom pánom (J. H. aj M. S.) nechať konečne múzeum vo Svidníku na pokoji. Táto ukrajinská inštitúcia má vysoký kredit vo vedeckých a kultúrnych kruhoch doma i v zahraničí. Pán H. má výrazný podiel na tom, že nášmu múzeu osemkrát oficiálne menili názov s cieľom potrieť jeho doterajší národnostný charakter. Príznačné je najmä to, že pri každom pokuse odvolať riaditeľa práve on ako prvý sa uchádzal o túto funkciu. V r. 2007 minister kultúry nám vrátil pôvodný názov - Múzeum ukrajinskej kultúry. Pán H. v jednom so spomenutých svojich návrhov sa vystatuje, že v r. 2006 s exministrom kultúry dojednal založenie Múzea rusínskej kultúry v Prešove. Aj v tomto prípade sa prihlásil do konkurzu na funkciu riaditeľa. Žiaľ, ani v tom

4C/196/2012

- 11 -

prípade neuspel. Snáď aj preto v súčasnosti vyhlasuje, že SNM - Múzeum rusínskej kultúry „nemá vykonanú žiadnu zbierkovú činnosť z rusínsky hovoriacich obcí a pre rusínsku prezentáciu v súčasnosti nemá takmer žiadny spoločenský prínos“. Takto sa uvádza v jeho odôvodnení návrhu na premenovanie múzeí. Myslím si, že k tomu nie je potrebný žiadny komentár. Je to len ďalší dôkaz o vážnej diagnóze autora týchto výplodov. Celé toto nechutné dejstvo J. H. považujem za zúfalú snahu aspoň čiastočne vykompenzovať svoje nenaplnené ambície, komplexy a frustrácie v celoživotnom zápase o akúkoľvek funkciu a osobný prospech“.

Súd zistil z publikácie Vedecký zborník múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku č. 26, z roku 2011 na strane 504 z článku nazvaného „Poznámky k žiadosti p. S.. Z. H. zo dňa X.X.XXXX“, ktorým PhDr. S. N. O.. kde uvádza, „Uplynulo presne polstoročie od dátumu založenia Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku (dnes SNM - Múzea ukrajinsko-rusínskej kultúry). Bolo to obdobie enormného úsilia mnohých príslušníkov ukrajinskej národnosti o vybudovanie tejto kultúrnej inštitúcie, ale tiež obdobie nevyberaných útokov skupinky ľudí z nášho etnického spoločenstva proti jej pôvodnému národnostnému zameraniu. Sme svedkami toho, ako tieto indivíduá v duchu nimi vyhlásenej politiky deukrajinizácie Slovenska, bohorovné vytrubujú do sveta, že z Ukrajincami, teda vlastným ukrajinským národom a jeho kultúrou nemajú vraj

nič spoločné, hoci v skutočnosti nič iné nerobia, iba brutálnym spôsobom si prisvojujú nepopierateľné etnické názvy Ukrajincov, celé ich kultúrne dedičstvo. Všetko ukrajinské je im cudzie do tej doby, kým sa ho nezmocnia a nedajú mu etiketku „rusínskeho“. Vzorovým príkladom takýchto psevdotvorcov „nových národov“ či „nových kultúr“ je aj chronický sťažovateľ, neúnavný žiadateľ, politický, národnostný a morálny prostitút, pisateľ poslednej (koľkej už?) žiadosti o čarodejnú premenu ukrajinského múzea na „rusínske“ Ján Kaliňák. Je všeobecne známe, že spomenutá osoba nielenže sa narodila na Ukrajine, ale tiež absolvovala ukrajinské školy a v inkriminovanom ukrajinskom múzeu (v rokoch 1976-1986) zastávala pozíciu šéfa straníckej organizácie, ideologicky usmerňujúceho tzv. proces ukrajinizácie, čiže podľa jeho dnešnej terminológie proces „odnárodňovania a utlačania Rusínov“. Vtedajšie vedenie múzea mu po neúspešných prijímacích pohovoroch vybavilo štúdium na vysokej škole, ktorú ukončil obhajobou diplomovej práce na „rusínsku“ tému „Funkcia piesní a inštrumentálnych melódii v svadobnom obrade Ukrajincov východného Slovenska“. Práca v múzeu mu však nevoňala a vo vidine rýchlej kariéry odišiel riadiť „ukrajinizáciu“ a iné socialistické procesy na odbor kultúry ONV vo Svidníku. Mal však aj iné záujmy, dôkazom čoho je skutočnosť, že v roku 1985 bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 133, odst. 1. Tr. zák. Táto jeho povahová vlastnosť - privlastňovanie si cudzieho majetku ho sprevádza dodnes. Po totálnom krachu vo funkcii štátneho úradníka a neúspešnom pokuse o návrat do múzea sa dodnes poneviera po rôznych pracoviskách v Bardejove a Prešove, kde sa už dlhšie pod zámienkou „obrody Rusínov“ všemožne snaží o nemožné. Jeho žiadosť o funkciu riaditeľa múzea vo Svidníku Ministerstvo kultúry už svojho času zamietlo. On sa ale nevzdáva. V záujme naplnenia svojich ambícií sa menovaný všemožne usiluje využiť nielen antiukrajinskú organizáciu Rusínskej obrody, ale aj občanov, ktorí sa pri sčítaní ľudu prihlásili k Rusínom, hoci drvivá väčšina z nich nemá nič spoločné s Rusínskou obrodou, žiadneho H.a nepozná, ba ani netuší, o čo tu vlastne ide. V poslednej svojej žiadosti Ministerstvu kultúry SR sa J. Kaliňák

XC/XXX/XXXX

- XX -

pasuje na „experta“ V. obrody v otázkach múzejníctva. Vrcholom jeho „odbornosti“ sú tvrdenia o národnom umelcovi D. S. , ktorý podľa neho „pochádza z rusínsky hovoriacej obce Fijaš a preto jeho tvorba sa má považovať za prejav „rusínskej výtvarnej kultúry“. Ak by pisateľ mal hoci len elementárne vedomosti o svojej „rusínskej“ kultúre, musel by vedieť, že D. S. nemá nič spoločné s obcou P., pretože sa narodil v obci H.. No a o rýdzo „rusínskych“ kultúrnych prejavoch D. Millyho svedčia jeho nepopierateľné aktivity v Ukrajinskej národnej rade a vo funkcii prednostu Referátu ukrajinského školstva na Slovensku. D. Milly bol hlbokouvedomelý Ukrajinec, o čom svedčí aj skutočnosť, že svoju umeleckú pozostalosť odkázal Múzeu ukrajinskej kultúry vo Svidníku. Priam úchvatné sú myšlienky žiadateľa o spôsobe zriadenia samostatného rusínskeho múzea so samostatnou rusínskou kultúrou. Postačí k tomu iba veľmi málo: priestory kaštieľa s umelecko-historickou expozíciou pretransformovať na „rusínske“ múzeum, do ktorého je treba delimitovať prakticky všetky zbierky terajšieho múzea, knižnicu a skanzen urobiť „spoločnými“, uvoľniť „proukrajinských zamestnancov“ a na čelo takto geniálne reorganizovanej inštitúcie ustanoviť bývalú stranícku nomenklatúru a chronického sťažovateľa Z. H.. Je nielen smutné a zarážajúce, ale aj vrcholne tragické, že podobnými, choromyselnými nápadmi sa opätovne a opätovne zaoberajú niektoré kompetentné miesta. Žiadame Ministerstvo kultúry SR, aby namiesto neustálych vyhrážok, spochybňovaní, či dokonca pokusov o likvidáciu našej inštitúcie, boli nám konečne vytvorené existenčné podmienky adekvátne ostatným slovenským múzeám.

Súd zistil z týždenníka občanov podduklianskeho regiónu O. z dátumom vydania dňa X.X.XXXX, že na strane XX, je uverejnený článok pod názvom ČUDNÉ VINČOVANIE NOVODOBÝCH „BUDITEĽOV“ a je to reakcia na článok Prianie pre Rusínov na rok 2012, Dukla č. 5, v ktorom sa uvádza: „ Udivuje nás, že pán S. N., predseda Okresnej organizácie Rusínskej obrody vo Svidníku sa podpísal pod „Prianie pre Rusínov na rok 2012“, ktoré je plné lži a zloby, najmä voči svojim rusínskym súkmeňovcom ukrajinskej národnosti. Ako sa uvádza v článku, táto organizácia za svoje hlavné ciele považuje: „premenovanie SNM - Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku na rusínske....: prezentáciu rusínskej kultúry na Festivale Rusínov a Ukrajincov (pisateľ zámerne prekrúca oficiálny názov - Slávnosti kultúry Rusínov - Ukrajincov SR - pozn, autorov) ako rusínskej a pod. Už na prvý pohľad je vidieť, že ide o notorické omieľanie nezmyselných návrhov bývalého nášho kolegu Jána H., s ktorými neuspel a ani nemôže uspieť (podrobnejšie viď článok Choromyselné návrhy na pôdu Mestského zastupiteľstva nepatria - Podduklianske novinky, 17. okt. 2011). Niet pochyb, že v tomto prípade ide o účelový

organizáciu, ktorú si pán H. založil na presadzovanie len a len svojich osobných záujmov. Okresná organizácia Rusínskej obrody vo Svidníku bola zaregistrovaná na MV SR iba pred tromi rokmi, teda autor článku klame, že v tomto roku budú sláviť „20. výročie svojej existencie a aktívnej činnosti“. Je to odštiepenecká skupina, ktoré zradila svoju pôvodnú organizáciu - Rusínsku obrodu na Slovensku a špekulatívne si ponechala jej meno, aby mohla zavádzať a klamať ľudí. Títo svidnícki „tiežrusíni“, ako sami priznávajú v Podduklianských novinkách zo 14. marca 2011, sa takto rozhodli preto, aby už neboli „organizačne ani existenčne odkázaní na milosť a nemilosť ľudí, ktorí sa pre nich stali nedôveryhodní“. Lenže skutočnou príčinou vzniku novej organizácie bolo to, že p. Ján H. neuspel vo voľbách na predsedu Rusínskej obrody na Slovensku, ktoré sa konali 11. októbra 2008 v Bardejovských kúpeľoch. Takéto náhle rozhodnutia a im podobné kotrmelce sa stali pre pána H. hlavnou

4C/196/2012

- 13 -

metódou jeho smutne známej „buditeľskej“ činnosti. Veď z podobných karieristických dôvodov zradil aj Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku, kde v rokoch 1976-1986 z pozície šéfa komunistickej organizácie ideologicky usmerňoval tzv. ukrajinizáciu. Vtedajšie vedenie múzea mu po neúspešných prijímacích pohovoroch protekčne vybavilo štúdium na vysokej škole, ktorú horko-ťažko ukončil obhajobou práce na tému „Funkcia piesní a inštrumentálnych melódii vo svadobnom obrade Ukrajincov východného Slovenska“. Zradil aj Zväz Rusínov- Ukrajincov SR (bývalý KZUP), ktorý mu zbytočne dlhodobo vytváral podmienky na prezentáciu jeho pochybnej ukrajinskej hudobnej tvorby. Napokon zradil aj Rusínsku obrodu na Slovensku, ktorú teraz tak isto neľútostne špiní. A čo je hlavné, zradil aj svoju národnosť a vlasť - Ukrajinu, kde sa narodil. Nepochybujeme, že individuum s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj svoju vlastnú mater. Pán H. sa verejne vystatuje, že spolu s bývalým ministrom kultúry v roku 2006 dohodli založenie Múzea rusínskej kultúry v Prešove a čuduj sa svete, hneď po tom, keď neuspel v konkurze na post riaditeľa, začal proti tomuto múzeu útočiť a iba nedávno vyhlásil, že táto inštitúcia „pre rusínsku prezentáciu nemá žiadny spoločenský prínos“. Táto osoba sa v priebehu posledných 20. rokov niekoľkokrát nechutnými spôsobmi pokúšala získať funkciu riaditeľa v Múzeu ukrajinskej kultúry, aby si mohla privlastniť dlhoročné výsledky práce tejto ustanovizne. Táto povahová vlastnosť, t. j. privlastňovanie si cudzieho, sprevádza pána H. po celý život. Má na to aj svojrázny „certifikát“ - v roku 1995 bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve. Pán H. prostredníctvom svojho terajšieho „hovorca“ nehanebne vyhlasuje, že „identifikácia nie je chválenkárka hra na funkcionárov, ale nosenie vlastnej kože na trh, prinášanie vlastnej obete v prospech zvýraznenia identity Rusínov“. Naozaj je to tak, pán kolega? Veď doterajšie tvoje identifikácie svedčia o niečom inom. A preto vôbec nás neprekvapuje, že výsledky tvojich aktivít v „rusínskom hnutí“ sú ozaj mizerné. Hľadať príčinu toho v existencii SNM - Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku je opovážlivé a bezcharakterné. Nakoľko dokázateľne sa jedná o bezdôvodné osočovanie a poškodzovanie dobrého mena našej inštitúcie ako aj jej pracovníkov, zvažujeme prijatie právnych krokov v tejto veci. V demokratickej spoločnosti každý má právo na sebaidentifikáciu. Preto akékoľvek zasahovanie do našich práv je protizákonné a trestné. My predsa nežiadame premenovanie žiadnej rusínskej organizácie ani Múzea rusínskej kultúry, nerobíme to aj preto, lebo termíny Rusín a Ukrajinec považujeme za rovnoznačné. Termín Rusín je historickým pomenovaním všetkých Ukrajincov. Je to neodškriepiteľná vedecky podložená pravda. Plne však súhlasíme s autorom článku v tom, že „rusínskej národnostnej problematike sa treba aj po odbornej stránke aspoň trochu vyznať“. Autori článku K.. X. K., K.. Z. I., K.. J. Varcholová, odborní pracovníci N. - S. ukrajinskej kultúry vo Svidníku.

Z výpisu z registra trestov Generálnej prokuratúry SR zo dňa 27.3.2012 žiadateľa S.. Z. H., nar. XX.X.XXXX vyplýva, že menovaný nemá záznam v Registri trestov GP SR.

Manželka žalobcu E. H., zaslala súdu dňa XX.X.XXXX prostredníctvom právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Marty Maruniakovej, advokátky, svoje vyjadrenie zo dňa XX.XX.XXXX, v ktorom uviedla, že je manželkou žalobcu Z. Kaliňáka a rozhodla sa vyjadriť k verejným urážkam smerovaným na jej manžela a tým aj na jej celú rodinu od pracovníkov Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku v okresných novinách, čo je predmetom súdneho

4C/196/2012

- 14 -

pojednávania. Pracovníkov múzea osobne pozná z čias, kedy jej manžel pracoval v múzeu. Rodinní príslušníci boli občas pozývaní na podnikové podujatia organizované múzeom. Vzhľadom k tomu, že jej manžel sedel v jednej kancelárii s manželmi I., tak sa stretávali častejšie. Títo ľudia jej pripadali milí a slušní, ktorých si vážila. Oni svojimi urážlivými článkami v novinách ju presvedčili, že nie sú takí milí, ani slušní ľudia, ako si o nich myslela. Sú plní zloby a nenávisti. Iba zlostný človek dokáže urážať nevinnú rodinu, iba preto že jej manžel nesúhlasí s ich názorom. Je demokracia a každý sa môže verejne hlásiť k akej národnosti chce. Keďže jej manžel sa verejne hlásil, že je Rusín, bol pracovníkmi ukrajinského múzea verejne kritizovaný a obeťou ich kritiky sa stala aj on. Uviedla, že jej do práce prichádzali anonymné listy, týkali sa jej manžela a boli zastrašujúce. Nevie kto ich písal, ale dedukovala, že ich písali pracovníci múzea ukrajinskej kultúry. Títo pisatelia listov narušili jej pokoj a skúšali jej trpezlivosť, pokúšali sa ju poštváť proti jej manželovi. Keď sa nedočkali želaného výsledku, potom sa odmlčali. Každé noviny otvárala so strachom, čo v nich bude. Nakoniec vyšli dva posledné články v autorstve pracovníkov múzea, v ktorom jej manžela opísali ako psychopata, ako privandrovalca z Ukrajiny, ako zlodeja, ktorý v múzeu kradol, čo nebola pravda, to bol pre ňu aj pre jej rodinu šok a psychický stres. Nechcela tomu veriť, že takýmto nekultúrnym, osočujúcim a urážlivým spôsobom si pracovníci múzea presadzujú svoje názory na verejnosti. Dva posledné články nikdy nedočítala do konca v jednom kuse, stačil jej jeho začiatok, a bolo jej z toho zle. Zakaždým musela prestať čítať lebo sa takéto nepravdivé osočovanie dalo ťažko psychicky znášať. Články sú plné urážok a zloby namierenej proti jej manželovi a samozrejme, že to sa týkalo celej jej rodiny. Nechce sa jej veriť, že to písali ľudia, ktorí majú pred menom aj za menom tituly. Taký titulovaný človek by mal byť inteligentný a mal by vedieť svoje myšlienky a názory vysvetľovať kultúrnym a vzdelaným spôsobom a mal by vedieť čo to je vysvetľovanie nejakej problematiky a čo je urážka človeka. V ten deň, keď vyšli články v novinách, nebola schopná v práci urobiť nič, lebo sa nemohla sústrediť na prácu a jej syn ju musel z práce odvieť domov, lebo jej bolo z toho veľmi zle. Celý nasledujúci týždeň mala veľmi nepríjemný a stresujúci. Volali jej súrodenci o tom článku, zastavovali ju známi na ulici, v obchode a ľutovali celú rodinu. Na pracovisku, kde pracuje jej syn, článok čítal celý pedagogický zbor, syn sa cítil veľmi trápne, aj keď odsudzovali vulgarizmus autorov týchto článkov. Uviedla, že aj pán N., je otec detí, tak vie pochopiť, aké to bolo pre ich rodinu ťažké. Jeho meno je v jej rodine spojené s bolesťou, na ktorú neradi spomínajú. Pán N., aj ostatní pracovníci múzea, sú vzdelaní ľudia a preto ich články v novinách by mali mať odbornú úroveň, dajú sa písať na slušnej úrovni. Hrubým spôsobom verejne urazili celú jej rodinu, poškodili dobre meno jej rodiny, a to je pre nich bolestivé, preto názor rodiny bol taký, že na takéto ich vulgárne a neslušné správanie k jej rodine, treba podať žalobu na súd a žiadať ich verejné ospravedlnenie a satisfakciu za urážky a utrpenie, ktoré im spôsobili.

Z vyjadrenia žalovaných 1., 2., 3. a 4. rade zo dňa 9.2.2015, je zrejme, že aj žalovaní poznajú pani H. ako milú a slušnú osobu ešte z čias, keď bola zamestnaná v Kultúrnom zväze ukrajinských pracujúcich a neskôr ako manželku ich kolegu - pracovníka Múzea ukrajinskej kultúry, t. j. žalobcu S.. Z. H.. Dôrazne odmietali tvrdenia pani H., že ich články sú útočné a urážlivé voči jej rodine. Ich články sú iba obrannou reakciou na nespočetné invektívy manžela pani H. voči bývalým kolegom a inštitúciám, v ktorej pracujú. Nikdy nezačínali písať voči žalobcovi ako prví. On bol ten, ktorý útočil a stále útočí. V žiadnom ich článku sa nespomína p. H., ani jej deti. Naopak,

4C/196/2012

- 15 -

vážia si ich postoj k celej kauze, ktorý sa prejavoval najmä dlhoročnou konštruktívnou spolupracou syna žalobcu N. na príprave a realizácii mnohých významných ukrajinských kultúrnych podujatí na Slovensku. Čo sa týka anonymných listov, považujú to za výmysel, pravdepodobne z iniciatívy žalobcu, aby sa takýmto nečestným spôsobom bránil. Napokon aj sama p. H. toto svoje tvrdenie spochybňuje tým, že uviedla že nevie, kto ich písal, ale dedukovala, že ich písali pracovníci Múzea ukrajinskej kultúry. Nemajú v úmysle obviňovať p. H., ani ostatných príslušníkov jej rodiny, že nekonali v tom smere, aby zastavili pertraktovanú nezmyselnú XX-ročnú kauzu. Ako už skôr konštatovali, žalobca vo svojom zlomyseľnom konaní je nepoučiteľný a zrejme si nedá povedať ani od svojich najbližších. Nikdy nikoho nekritizovali za to, že je Rusín. Aj oni sú predsa Rusíni. Lenže na rozdiel od žalobcu nerozdeľujú ich etnické spoločenstvo na dva samostatné národy. Etnonym Rusín je historickým pomenovaním dnešných Ukrajincov. Žiadny iný národ s pomenovaním Rusín neexistuje. Aj na Slovensku, okrem Slovákov, nepoznajú žiadny iný národ. Predsa každý národ má svoje atribúty. Žalobca by to mal vedieť už aj

preto, že sa považuje za etnológa. Ich kritické vyjadrenia sú smerované výlučne na adresu žalobcu, ktorý chameleónsky a špekulatívne mení národnostnú príslušnosť zo zisťujúcich dôvodov, pričom popiera právo na etnickú identifikáciu iným občanom Slovenskej republiky. Nemôže byť pravdou, že čitatelia odsudzovali vulgarizmy v ich článkoch, ako to uvádza p. H., pretože tam žiadne neboli. Pani H. sa snaží ovplyvniť rozhodnutie súdu emotívnou vetou: „Pán N., aj vy ste otec detí, tak viete pochopiť, aké to bolo pre našu rodinu ťažké. Vaše meno je v našej rodine spojené s bolesťou...“. Uviedli, že pani H. si však musí uvedomiť, že aj meno jej manžela v rodine N. je spojené s neporovnateľne väčšou bolesťou. Veď práve z iniciatívy jej manžela S. N. bol 25 rokov prenasledovaný, niekoľkokrát odvolávaný z funkcie, pokutovaný a trestaný iným spôsobom. A čo sa týka hranice slušnosti, tak túto by si mal uvedomiť práve žalobca.

Právna zástupkyňa žalobcu JUDr. Marta Maruniaková, advokátka, v celom rozsahu trvala na uvedenej žalobe s tým, že poukázala na ustanovenia § 11 až 13 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že žalobca v čase podania žaloby aktívne pôsobil vo svojom regióne pri obhajobe práv V.. Do roku 2014 bol členom Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR, ktorý je stálym odborným orgánom Rady vlády SR pre ľudské práva, národnostné menšiny a rodovú rovnosť, pre otázky týkajúce sa národnostných menšín a etnických skupín a ich príslušníkov a pre oblasť implementácie Európskej charty regionálnych a menšinových jazykov v zmysle čl. 7 ods.4 charty a Rámcového dohovoru na ochranu menšín. Ako člen Výboru predložil mestskému zastupiteľstvu vo Svidníku návrh na zmenu názvu kultúrneho festivalu vo Svidníku zo Slávnosti kultúry Rusínov - Ukrajincov Slovenska na Festival kultúry Rusínov a Ukrajincov, kde odborným a kultivovaným spôsobom svoj návrh a svoj názor zdôvodňuje a tvrdí, že v prípade Ukrajincov a Rusínov sa jedná o dve etniká. Jeho Návrh bol publikovaný v Podduklianských novinkách dňa 3.10.2011 na str. 7. Mestské zastupiteľstvo vo Svidníku sa týmto návrhom zaoberalo so záverom, že je tu priestor na širokú diskusiu, s tým, že pre ZRUSR odporučilo zmenu názvu kultúrneho festivalu. Na tento článok odpovedal žalovaný v 1. rade, ktorý sa tým ako zástanca iného názoru na postavenie Rusínov a Ukrajincov cítil osobne dotknutý, keďže ako vyplýva z výsledkov dokazovania tieto názorové rozpory vníma osobne a považuje ich za ohrozovanie svojej profesionálnej cti a ohrozenie svojho zamestnania, a to článkom uverejneným v tom istom týždenníku dňa
4C/196/2012

- 16 -

17.10.2011. Vo Vedeckom Zborníku MUK vo Svidníku č. 26 v roku 2011 str. 504 zverejnil žalovaný v 1. rade článok nazvaný "Poznámky k žiadosti S.. Z. H. zo dňa X.X.XXXX". Tvrdenia žalovaného, že sa to týkalo iného obdobia alebo, že to bolo na žiadosť ministerstva je nepravdivé a tiež bezvýznamné. Uviedla, že žalovaný v 2. až 4. rade svojim článkom uverejneným v týždenníku Dukla dňa 6.2.2012 reagovali na článok uverejnený v tých istých novinách Dukla č. 5 s názvom Pranie pre Rusínov na rok 2012, ktorí ako to vyplývalo z ich výpovedí sa postojmi žalovaného a jeho odlišnými názormi na postavenie Rusínov a Ukrajincov cítili osobne dotknutí a hlavne ohrození ako zamestnanci Ukrajinského múzea vo Svidníku. Žalovaný v I. až v 4. rade uvádzajú v zverejnených článkoch nepravdivé hodnotiace úsudky, ktoré majú znevažujúcu povahu, podávajú negatívny obraz o osobe žalobcu, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a pracovných výsledkoch. Vedome vyvolávajú pochybnosti o dôveryhodnosti žalobcu, jeho profesionálnej a občianskej cti a verejne ho kriminalizujú. Týmto tvrdeniami a úsudkami došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý je objektívne spôsobilý spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach, najmä na jeho osobnej a profesionálnej cti. Dodala, že nikto by sa nemohol necítiť dotknutý na svojich právach, ak by niekto zverejnil v masovokomunikačnom prostredí o jeho osobe, že jeho návrhy sú choromyseľné, sú to bludy a nezmysly, že si špekulatívne založil organizáciu pretože ho odkopli pre špinavosti, že ním vyslovené názory svedčia o jeho vážnej diagnóze a sú zúfalou snahou vykompenzovať si nenaplnené ambície v celoživotnom zápase o funkciu a osobný prospech. V článku uverejnenom vo Vedeckom zborníku MUK, žalovaný v 1. rade uviedol, že žalobca v roku 1985 bol obvinený a následne odsúdený za trestný čin neoprávneného používania vecí z majetku v socialistickom vlastníctve podľa § 133 Tr. Zákona a táto jeho povahová vlastnosť - privlastňovanie si cudzieho majetku ho sprevádza dodnes. Po totálnom krachu vo funkcii štátneho úradníka a neúspešnom pokuse o návrat do múzea sa dodnes poneviera po rôznych pracoviskách v Bardejove a Prešove, kde sa už dlhšie pod zámienkou, obrody Rusínov „všemožne snaží o nemožné. Je nielen smutné a zarážajúce, ale aj vrcholne tragické, že podobnými choromyseľnými nápadmi sa opätovne zaoberajú aj niektoré kompetentné miesta.“ Žalobca predložil súdu výpis z registra trestov, z

ktorého vyplýva, že sa nedopustil žiadneho trestného činu. Je pravda, že v roku 1985 mu pri inventarizácii chýbal mikrofón a preto, dali vec na súd. Toto odsúdenie bolo dávno zahladené a na žalobcu sa pozerá ako by odsúdený nebol. Žalovaní preto nemajú právo takýmto spôsobom a pre svoje osobné záujmy, aby prinútili žalobcu nevyslovovať svoj názor, takúto informáciu zverejňovať a žalobcu tak kriminalizovať. Podľa ich názoru vzniknutú ujmu by ako závažnú považovala každá fyzická osoba na mieste žalobcu. Zásahy boli uskutočnené prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, ktoré majú spravidla široký vplyv na verejnosť. Regionálne noviny Dukla a Podduklianske novinky boli v dobe publikácie článkov predané v nemalom počte. Okrem toho ich možno čítať aj na webových stránkach novín a na sociálnych sieťach. Dôležitý pre určenie výšky peňažnej satisfakcie, ktorej sa domáhajú je motív žalovaných, ktorý v tomto prípade vybočil z medzi legitimity, tvrdenia a hodnotenia nie sú robené v medziach profesionálnych názorov na etnické postavenie Rusínov a Ukrajincov, sú robené útočne s cieľom škandalizovať, osočovať a ohovárať. Zásah mal značnú intenzitu a trval už dlhšiu dobu. Žalobca má pocit nespravodlivosti a prežíva stres a pocit frustrácie, keďže je verejne osočovaný a kriminalizovaný pre svoje profesionálne názory na postavenie menšín Rusínov a Ukrajincov na Slovensku, na vyjadrovanie ktorých má právo. Osočovanie žalobcu má

- 17 -

veľmi nepriaznivý vplyv aj na jeho rodinu, manželku a synov. Ako vyplýva z vyjadrenia žalovaných zo dňa 9.2.2015, žalovaní ani doposiaľ nepochopili, že predmetom súdneho konania nie je riešenie postavenia Rusínov a Ukrajincov a priznávajú, že žalobcu chceli svojimi článkami zastaviť vo vyjadrovaní názoru. Je to až neuveriteľné, že žalovaní považujú svoje konanie za správne a aj v súdnom konaní vidia riešenie sporu na postavenie národností. Nepochopili, že nemajú právo presadzovať svoj názor takýmto spôsobom. Aké prostriedky by použili ďalej, ak by tieto nepovažovali za dostačujúce. Uviedla, že je zrejme, že články uvádzajú tvrdenia ďaleko nad rámec prípustných úsudkov, veďa toho obsahujú nepravdivé údaje a difamačné skutkové tvrdenia a pre svoj excenzívny charakter nemôžu obstáť ani ako vyjadrenie názoru. Mimoriadna závažnosť tvrdení zverejnených žalovanými spočíva v týchto skutočnostiach, že žalovaní verejne kriminalizujú bezúhonného občana, že žalovaní používajú veľmi silné výrazy ako „individuum“ s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater. Táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku 1985 bol obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve.“ Základným predpokladom pre priznanie primeraného zadosťučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadosťučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. Z obsahu článkov vyplýva značná intenzita zásahu do žalobcovej osobnostnej sféry. Ako formu ospravedlnenia považuje za primerané verejné ospravedlnenie na náklady žalovaných v novinách Podduklianske novinky a O. a vo vedeckom zborníku Múzea ukrajinskej kultúry, a to v minimálnom formáte 1 až strany. Keďže samotné ospravedlnenie, a to ani verejné, nemôže byť dostatočnou formou satisfakcie, preto žiadala priznať žalobcovi veďa práva na verejné ospravedlnenie aj peňažné zadosťučinenie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. S prihliadnutím ku všetkým uvedeným skutočnostiam žalobca považuje za primerané zadosťučinenie v peniazoch vo výške od žalovaného v 1. rade sumu 3 000 eura, žalovaného v 2. rade sumu 1 000 eura, žalovaného v 3. rade sumu 1 000 eura, žalovaného v 4. rade sumu 1 000 eura. Pokiaľ sa týka námietky žalovaných o ich pasívnej legitímácii, uviedla, že články v týždenníku DUKLA a Podduklianske novinky sú uverejnené s označením „reakcia“ teda odpoveď, bez zásahov vydavateľa do obsahu odpovede, článok v Podduklianských novinkách je autorský podpísaný žalovaným, jeho menom a priezviskom s označením jeho pracovného zaradenia riaditeľ SNM - Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku. K tomu uviedla, že žalovaný v 1. rade je riaditeľom organizačnej zložky SNM a to Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, ktoré nemá právnu subjektivitu. Nie je riaditeľom Slovenského národného múzea, ktoré je právnickou osobou s právnou subjektivitou. Článok v týždenníku DUKLA je autorský podpísaný žalovanými v 2. až 4. rade, ich menom a priezviskom s označením odborní pracovníci SNM - Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku. Články neboli autorizované právnickou osobou, ktorým je Slovenské

národné múzeum, ako sa to snažia tvrdiť žalovaní. V úvode článku je uvedené zhrnutie textu, ktorého súčasťou sú skutkové tvrdenia, na ktoré sa odpovedá. Slovenské národné
4C/196/2012

- 18 -

múzeum, kancelária generálneho riaditeľa, Bratislava svojim listom zo dňa 14.júna 2012, ktorý je odpoveďou na sťažnosť žalobcu a tiež S.. M. H., doporučilo sťažovateľom, aby si ochranu svojej osobnosti voči zamestnancom SNM- MÚK riešili cestou súdu. Žalobca sa týmto útokom snažil brániť a dňa 11.4.2012 podal na žalovaného v 1. rade trestné oznámenie. Polícia ho však odkázala na občianskoprávne konanie. Obrátil sa aj na úrad na ochranu osobností, tento ho však tiež odkázal na občianskoprávne konanie. Poukázala, že podľa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.9.2011 vydavateľ periodickej tlače nezodpovedá za pravdivosť informácie zverejnenej v oprave, odpovedi, dodatočnom oznámení, inzercii a za klamlivú reklamu alebo porovnávaciu reklamu; to sa nevzťahuje na inzerciu, ktorou vydavateľ periodickej tlače propaguje svoju osobu, aktivity, služby alebo produkty. Účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov, alebo poskytnúť primerané zadostučinenie, je vždy tá fyzická alebo právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania, neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv. Je nesporné, že autormi článkov sú žalovaní.

Žalobca S.. Z. H. vo veci uviedol, že pokiaľ sa týka predmetnej žaloby, na uvedenej žalobe trvá a taktiež sa pridrižiava skutočnosti, ktoré uviedla jeho právna zástupkyňa. Dodal, že veľmi sa ho psychicky dotkol článok, ktorý bol zverejnený v Podduklianských novinkách, pričom v tomto článku sa uvádza, že sú privandrovalci, že prišli z Ukrajiny, pričom na vysvetlenie súdu dodal, že on sa na Ukrajine narodil a v roku 1956, keď mal 9 rokov, tak prišli na Slovensko a to do obce Vyšná Z.. Taktiež v tomto článku boli výrazy, pričom na prvý raz ani tento článok nemohol dočítať. Bolo tam toho veľa na neho aj na jeho rodinu a uviedol, že osočovať jeho rodičov, že prišli z Ukrajiny je nemorálne, pretože aj rodičia žalovaného v 1. rade S. N., taktiež prišli z Ukrajiny. Dodal, že jeho manželka po vydaní článku sa hanbila vyjsť z domu, pričom má troch synov, títo všetci pracujú vo Svidníku, dvaja synovia učia v škole a keď učitelia - kolegovia jeho syna si to prečítali, pýtali sa ho, čo za hlúposti sa píše v novinách o tvojom otcovi a smiali sa, že bude sranda, že sa budú opisovať v novinách. Uviedol, že sa jedna sa o syna N. a hanbil sa za to, keď syn prišiel domov, tak mu to povedal. Jeho a jeho rodinu vo Svidníku poznajú, preto chcel reagovať na článok S. N. do novín, ale prišiel jeho ďalší syn A. a povedal mu že je hlava rodiny a aby česť rodiny hájil zákonným spôsobom a nie v novinách. A tiež jeho rodina - synovia mu povedali, aby nereagoval v novinách na tento článok, ale aby dal žalobu. Taktiež sa ho dotklo, že je zlodej a že kradol, pričom uviedol, že má čistý register trestov. V Múzeu ukrajinskej kultúry vo Svidníku pracoval 10 rokov, všetci žalovaní sú jeho kolegovia a medzi nimi problémy v minulosti neboli. Keď v roku 1985 z múzea odchádzal na ONV, mal na starosti folklór, mal veci magnetofóny, mikrofóny a ďalší materiál s ktorým robil a keď odovzdával veci tak mu chýbal mikrofón, pričom uviedol ekonómovi, že ho zaplatí, tento mikrofón stál zhruba 1 200 Sk. Pričom bolo mu povedané ekonómom, že nebude teraz platiť, ale keď bude inventarizácia ku koncu roka, že potom rozhodnú, čo s tým. Následne keď už pracoval na ONV na odbore kultúry, potom mu volal ekonóm Jozef O., že bola komisia, a že ten mikrofón čo mu chýbal pri odovzdávaní dávajú do súdu a že ho musí zaplatiť, ale že na súd nemusí ísť, s tým že uvedený mikrofón zaplatí. Dodal, že na súde nebol, nepamätal si aby bol nejaký súd, ale následne boli zrážky zo mzdy, s tým, že tieto riadne splatil, tri alebo štyri mesiace. Dodal, že sú ľudia, ktorý sedia vo
4C/196/2012

- 19 -

väzení, také sa nikde nepíše a o ňom to bolo napísané v článku, ako keby on bol zločinec. Z toho usúdil, že žalovaní sú voči jeho osobe zaujatí a ohľadne trestania sa dotklo celej jeho rodiny, pretože jeho rodina tu žije.

Právny zástupca žalovaných v 1., 2., 3. a 4. rade JUDr. Marek Tkáč, advokát, vo veci uviedol, že považujú žalobu žalobcu v celom rozsahu za nedôvodnú a vznášajú námietku nedostatku pasívnej legitímácie, keďže boli zažalovaní, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, v rozpore s ustanovením § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s ustanovením § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka

a § 5 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z. z. v znení zákona č. 221/2011 Z. z.. V prvom rade poukazujú na to, že články, ktoré boli uverejnené, boli publikované a spísané v súvislosti s činnosťou Slovenského národného múzea - Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku jeho zamestnancami, čo dosvedčujú ich výpovede, ako aj samotná skutočnosť, že v predmetných článkoch píšú za samotnú inštitúciu Slovenské národné múzeum - Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku a zastávajú sa tejto inštitúcie, ako aj jej názorov na problematiku Rusínov - Ukrajincov, pričom pri menách žalovaných je zároveň uvedené ich postavenie, či už ako riaditeľ alebo odborní pracovníci SNM-MUK vo Svidníku. Zároveň žalovaní poukazujú na to, že v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 167/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov za obsah periodickej tlače zodpovedá vydavateľ periodickej tlače a za obsah agentúrneho spravodajstva zodpovedá tlačová agentúra, čím je taktiež vylúčená zodpovednosť žalovaných. Žalovaný v 1. rade poukazuje na to, že písomnosť vo Vedeckom zborníku Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku č. 26, ktorá je priložená v prílohe tejto písomnosti, je iba preskenovaná písomnosťou, ktorá bola vytvorená ešte dňa 4.5.2006 Slovenským národným múzeom - Múzeom ukrajinsko - rusínskej kultúry vo Svidníku v zastúpení žalovaným v 1. rade ako riaditeľom múzea a adresovaná Ministerstvu kultúry SR v súvislosti s jeho žiadosťou. Ide o kópiu (scan) dokumentu z roku 2006, ktorý je súčasťou prílohy dokladov k štúdiu o histórii Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku v kontexte deukrajinizácie (1990-2006), na ktorej sa významnou mierou podieľal práve žalobca. Žalovaný majú za to, že článok v Podduklianskych novinkách zo dňa 17.10.2011 s názvom Choromyseľné návrhy na pôdu mestského zastupiteľstva nepatria, ako aj scan dokumentu zo dňa 4.5.2006 vo Vedeckom zborníku Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, tzv. poznámky k žiadosti p. Mgr. Z. H. zo dňa X.X.XXXX, ktoré spolu so stanoviskom, tvorili súčasť písomnosti adresovanej Ministerstvu kultúry SR a článok v týždenníku DUKLA zo dňa 6.2.2012 s názvom Čudné vinčovanie novobobých „buditeľov“, vôbec nezasiahli do osobnostných práv žalobcu. Opak v konaní nebol preukázaný, čím žalobca neuniesol dôkazné bremeno. V daných článkoch sa neobjavili žiadne nepravdivé údaje, žiadne kriminalizujúce slová, žiadne urážlivé slová, ani dôstojnosť znižujúce slová a žiadne difamačné skutkové tvrdenia. Jednotlivé články používajú iba slová, ktoré sa bežne používajú v slovenskom jazyku. Články vznikli iba ako reakcia voči žalobcovi a jeho názorom, ktorý už predtým napádal, vrátane rôznych článkov v periodikách, ukrajinskú kultúru, inštitúciu SNM- MUK vo Svidníku a jej pracovníkov spolu s inými jeho spolupracovníkmi. Predmetné články vznikli iba v dobrom úmysle a to v úmysle zastaviť bezprecedentné a nezmyselné invektívy žalobcu, jeho neoprávnené obvinenia dehonestujúce ukrajinskú národnosť, jej kultúru a poukázať na jeho cieľ ovládnuť inštitúciu SNM-MUK vo Svidníku a privlastniť si jej doterajšie výsledky, príp. na snahu žalobcu o likvidáciu tejto inštitúcie, pričom zároveň boli vyjadrením skutočného správneho názoru na problematiku Rusínov-Ukrajincov. Predmetnými článkami došlo iba k oprávnenej

4C/196/2012

- 20 -

kritike, hodnotiacim úsudkom, k ochrane SNM-MUK vo Svidníku a k poukázaniu na problematiku Rusínov- Ukrajincov, pričom žalobca ako vtedajší člen Výboru pre národnostné menšiny a etnické skupiny Rady vlády SR a novodobý hlásateľ Rusínov, provokujúci svojimi článkami a činmi voči niekoľko desiatok rokov záslužnej práce SNM-MUK vo Svidníku a jej pracovníkov, ako aj jej riaditeľa, musí ich niesť ešte v oveľa širšej miere než bežní občania. Žalovaní opätovne zdôrazňujú, že Rusíni a Ukrajinci sú jedno etnikum a že termín Rusín je historickým pomenovaním všetkých Ukrajincov, hoci s tým žalobca nesúhlasí. Pokiaľ ide o odsúdenie žalobcu, k tomu žalovaní uvádzajú, že žalobca bol v súlade s § 2 ods. 10, § 199 ods. 1 a § 200 ods. 2 vtedy platného a účinného Trestného poriadku súdený a odsúdený verejne. Záverom žalovaní poukazujú na rozhodnutie Veľkej komory ESLP vo veci Ceylan proti Turecku (rozsudok z 8. júla 1999), v ktorom súd uviedol: „Súd zopakoval základné princípy týkajúce sa slobody prejavu, predovšetkým, že ide o jedno z najzákladnejších ľudských práv a pilierov demokratickej spoločnosti a že zahŕňa v sebe rozširovanie nielen informácií a myšlienok, ktoré sú v prijímané všeobecne pozitívne, ale aj takých, ktoré šokujú a urážajú. To sú požiadavky, ktoré v sebe zahŕňa pluralizmus, bez ktorého nemôže existovať demokracia.“

Žalovaní poukázali na to, že žalobca údajné porušenie práv uplatnil si na súde až dňa 30.7.2012, hoci články boli uverejnené skôr a nežiadal v periodikách ani právo na odpoveď.

Žalobca sa svojím žalobným návrhom, ktorý je nevyhnutný, keďže žalovaní nijako nemôžu donútiť žiadne periodikum, aby uverejnilo ním navrhované ospravedlňujúce texty, ktoré nedôvodne požaduje, snaží preniesť rozhodnutie o názore na problematiku Rusínov- Ukrajincov na súd, keďže zo žalobného návrhu vyplýva, že súd má určiť, že žalovaní neoprávnené hodnotili jeho názory na postavenie národnosti Rusín, pričom súd na to nie je vôbec oprávnený. Žalovaní aj s poukazom na všetky svoje

doterajšie vyjadrenia vo veci a na predložené a vykonané dôkazy, a na ustanovenie čl. 26 ods. 1, 2 Ústavy SR, navrhujú žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

Žalovaný v 1. rade PhDr. S. N. O., vo veci uviedol, že pokiaľ sa týka predmetného návrhu, tak s týmto návrhom nesúhlasí, pričom pridrižiava sa skutočností vo vyjadrení, ktoré súdu predložili. Taktiež sa pridrižiaval skutočností, ktoré uviedol jeho právny zástupca. Uviedol, že písal článok do Podduklianských novín, trval na všetkých skutočnostiach, ktoré tam uviedol, pričom jedná sa o článok „Choromyseľné návrhy na pôdu Mestského zastupiteľstva nepatria, tak uvedený článok napísal, pričom na všetkých skutočnostiach, ktoré sú tam uvedené trvá. Pričom pokiaľ sa týka Vedeckého zborníka z roku 2011 č. 26, na strane 504, kde publikoval dokument a ohľadne Jána H. uvádzal slová, pričom uvedené stanoviskom písal pre Ministerstvo kultúry SR a v celom rozsahu trvá na uvedenom stanovisku, ktoré uviedol v tomto zborníku, pričom toto stanovisko bolo zohľadnené Ministerstvom kultúry. Uviedol, že článok do novín ako aj to stanovisko vo vedeckom zborníku boli z jeho strany písané za účelom obhajoby inštitúcie, ktorú riadi pretože je riaditeľ Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, pričom je jeho povinnosťou hájiť záujmy inštitúcie, ktorú riadi. Žalobca spochybňuje inštitúciu Múzea ukrajinskej kultúry, robil preto všetky kroky, pričom jeho pričinením bol tri krát odvolaný z funkcie riaditeľa Múzea Ukrajinskej kultúry a pri vypísaní konkurzu na funkciu riaditeľa Múzea vo Svidníku, sa nedôstojným spôsobom uchádzal za riaditeľa na túto funkciu. Dodal, že od roku 1986 bol buď riaditeľom múzea, respektíve bol poverený vedením tejto inštitúcie. Zároveň doplnil, že na pracovisku vedeli, že žalobca bol trestaný a trestaný bol za privlastňovanie si majetku v socialistickom vlastníctve. Ich názory na postavenie Rusínov a Ukrajincov sa rôznia,
4C/196/2012

- 21 -

pričom on sa prikláňa k tomu, že Ukrajinci a Rusíni sú jedno etnikum. Hanbí sa, že v dnešnej krízovej dobe sa robia dva festivaly vo Svidníku. Pričom je to iniciatíva rusinského festivalu pána S. Z. H.. Uviedol, že uvedený článok, ktorý písal, ako aj vyjadrenie vo vedeckom zborníku vznikli v dobrom úmysle zastaviť dlhodobé nezmyselné invetkívy zo strany žalobcu a jeho vyjadrenia vznikli v dobrom úmysle. Uviedol, že táto skupina okolo H. ohrozuje existenciu inštitúcie Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku.

Žalovaný v 2. rade K. Z. I. vo veci uviedol, že pokiaľ sa týka uvedenej žaloby, tak s touto voči jeho osobe nesúhlasí, pričom zotrval na skutočnostiach, ktoré uviedol jeho právny zástupca a tiež žalovaný v 1. rade riaditeľ múzea K. S. N., O... Uviedol, že uvedený článok zo dňa 6.2.2012 písali všetci traja, on, jeho manželka a pán K., tak je to pod článkom uvedené a je to obranný článok. Pričom, zvažovali každé slovo, ktoré je v tomto článku napísané. A stojí si za každým slovom, ktoré je uvedené v tomto článku. Uviedol, že bránili inštitúciu Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku a jeho pracovníkov voči stálym útočným článkom Z. H.. Uviedol, že v útočných článkoch, ktoré súdu predložili jednalo sa o zmenu názvu inštitúcie zo strany Jána H., taktiež aj proti ich riaditeľovi N., ktorý je uznávaným odborníkom v etnológii, múzeológii a histórii nie len na Slovensku, ale aj inde, v strednej Európe.

Žalovaná v 3. rade K. J. I., uviedla, že pokiaľ sa týka žaloby, tak s touto nesúhlasí. Pridrižiava sa vyjadrenia svojho právneho zástupcu. Pokiaľ sa týka uvedeného článku zo dňa 6.2.2012 uverejneného v Dukle, „Čudné vinšovanie novodobých buditeľov“, tak uvedený článok písali traja, a to ona, jej manžel a X. K.. Pričom uvedený článok vznikol na obranu ich inštitúcie Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, zmenu názvu a likvidácie inštitúcie. Pričom dodala, že je dôchodkárka, pracuje aj naďalej a náplňou práce je folklór, zvyky a obyčaje. Ohľadne uvedenia v článku a to trestania žalobcu uviedla, že v článku sa preto uvádza, že si privlastňuje cudzie, myslela to tým, že keby nastúpil pracovať do múzea, tak by si privlastnil výsledky ich práce a to keby nastúpil na funkciu riaditeľa múzea.

Žalovaný v 4. rade K. X. Puškár, vo veci uviedol, že pokiaľ sa týka uvedenej žaloby, tak s touto nesúhlasí. Súhlasí s vyjadrením, ktoré súdu predložili a s vyjadrením jeho právneho zástupcu. Uviedol, že pokiaľ sa týka článku zo dňa 6.2.2012 uverejnený v Dukle č. 6 s názvom „čudné vinšovanie novodobých buditeľov“, tak tento článok písal s manželmi I. a stotožňoval sa so všetkými skutočnosťami, ktoré sú tam uvedené a to na osobu Z. H.. Zároveň dodal, že tento článok nepísali ako súkromné osoby, ale ako pracovníci SNM - Múzea ukrajinskej kultúry Svidník, s cieľom ochrany múzea pred dlhoročnými invetkívami zo strany žalobcu Jána H.. Slová v článku, a to slovo individuum, nevidí nič hanlivé a človek, ktorý sa narodil na Ukrajine a nenávidí všetko ukrajinské, je aj schopný zavrhnúť aj vlastnú mater.

Podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.
4C/196/2012

- 22 -

Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadost' učinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost' učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ustanovenia § 5 ods.1 zákona č. 167/2008 Z.z., o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o doplnení niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, za obsah periodickej tlače zodpovedá vydavateľ periodickej tlače a za obsah agentúrneho spravodajstva zodpovedá tlačová agentúra.

Podľa ustanovenia § 5 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z., o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o doplnení niektorých zákonov vydavateľ periodickej tlače nezodpovedá za pravdivosť informácie zverejnenej v oprave, odpovedi, dodatočnom oznámení, inzercii a za klamlivú reklamu alebo porovnávaciú reklamu, to sa nevťahuje na inzerciu, ktorou vydavateľ periodickej tlače propaguje svoju osobu, aktivity, služby alebo produkty.

Podľa § 153 ods.1 O.s.p. Súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil, že žalobca uplatnil voči žalovaným v 1.,2.,3.,4. rade nárok na ochranu osobnosti s tým, že požaduje ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Žalobca tvrdil, že žalovaní v 1. až 4. rade uvádzajú v zverejnených článkoch nepravdivé hodnotiace úsudky, ktoré majú znevažujúcu povahu, podávajú negatívny obraz o osobe žalobcu, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a pracovných výsledkoch. Vedome vyvolávajú pochybnosti o dôveryhodnosti žalobcu, jeho profesionálnej a občianskej cti a verejne ho kriminalizujú. Týmto tvrdeniami a úsudkami došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý je objektívne spôsobilý spôsobiť žalobcovi ujmu na jeho osobnostných právach, najmä na jeho osobnej a profesionálnej cti. Žalobca považoval konanie žalovaných za zásah do jeho osobnostných práv a porušenie jeho práva na ochranu osobnosti. Žaloba

4C/196/2012

- 23 -

jasne vymedzil, že predmetom konania nie je určenie správnosti názoru na postavenie Rusínov a Ukrajincov ale spôsob, akým sa žalovaní snažia umlčať žalobcu.

Žalovaní v 1., 2., 3., 4., rade žalobcom tvrdené skutočnosti nepopreli. Svoje konanie však považujú za oprávnené a v medziach zákona a ich práva na vyjadrenie názoru. Aj súdne konanie považovali za riešenie správnosti názoru na postavenie Rusínov a Ukrajincov ako etnika. Žalobu považujú v celom rozsahu za nedôvodnú, vzniesli námietku nedostatku pasívnej legitímácie a že za obsah článkov je zodpovedný vydavateľ tlače.

Pokiaľ sa týka námietky žalovaných že nie sú pasívne legitimovaní v spore, súd uvádza, že žalovaní v 1 až 4. rade sú vecne pasívne legitimovaní, pričom články zverejnené v týždenníku občanov podduklianskeho regiónu DUKLA z dátumom vydania dňa 6.2.2012, kde na strane 15, je uverejnený článok pod názvom ČUDNÉ VINČOVANIE NOVODOBÝCH „BUDITEĽOV“, pričom je to reakcia fyzických osôb PaedDr. X. K., K.. Z. I., K.. J. I.. Tiež z Nezávislého týždenníka regiónu Svidníka, Stropkova a Giraloviec a to z novín Podduklianske novinky z dátumom vydania dňa 17.10.2011, na strane 7, je uverejnený článok pod názvom „CHOROMYSELNÉ NÁVRHY NA PÓDU MESTSKÉHO ZASTUPITEĽSTVA NEPATRIA, K. H. ZAVÁDZA A KLAME“ a je to reakcia fyzickej osoby S. N. a tiež z publikácie Vedecký zborník múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku č. 26, z roku 2011 na strane 504 z článku nazvaného „Poznámky k žiadosti p. S.. Z. H. zo dňa 8.4.2006“, ktorého autorom je fyzická osoba K.. S. N. O... Články v týždenníku DUKLA zo dňa X.X.XXXX a Podduklianske novinky zo dňa XX.XX.XXXX sú uverejnené s označením „reakcia“ teda odpoveď, bez zásahov vydavateľa do obsahu odpovede. Článok v Podduklianských novinkách zo dňa XX.XX.XXXX je autorský podpísaný žalovaným v 1. rade, jeho menom a priezviskom s označením jeho pracovného zaradenia riaditeľ SNM -Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku, pričom žalovaný v I. rade K.. S. N. O... je riaditeľom organizačnej zložky SNM a to Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, ktoré nemá právnu subjektivitu. Článok v týždenníku DUKLA zo dňa 6.2.2012 je autorský podpísaný žalovanými v X.rade K.. Z. I., v X.rade K.. J. I. v 4.rade K.. X. K., ich menom a priezviskom s označením odborní pracovníci SNM -Múzeum ukrajinskej kultúry vo Svidníku. Pričom Slovenského národné múzeum Bratislava, je právnickou osobou s právnou subjektivitou a články neboli autorizované právnickou osobou, ktorým je Slovenské národné múzeum Bratislava, ako to tvrdia žalovaní. Súd poukazuje na to, že Slovenské národné múzeum Bratislava, kancelária generálneho riaditeľa, svojim listom zo dňa 14.júna 2012, ktorý je odpoveďou na sťažnosť žalobcu S.. Z. H. a tiež S.. M. H., odporučilo sťažovateľom, aby si ochranu svojej osobnosti voči zamestnancom SNM- Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku riešili cestou súdu. Súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalovaných, že za obsah článkov je zodpovedný vydavateľ tlače s poukazom na ust. § 5 ods. 3 zákona č. 167/2008 Z.z. o periodickej tlači a agentúrnom spravodajstve a o doplnení niektorých zákonov v znení účinnom k 1.9.2011, podľa ktorého vydavateľ periodickej tlače nezodpovedá za pravdivosť informácie zverejnenej v oprave, odpovedi, dodatočnom oznámení, inzercii a za klamlivú reklamu alebo porovnávaciu reklamu. Preto podľa súdu účastníkom, ktorý je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti alebo odstrániť následky zásahov, alebo poskytnúť primerané zadostučinenie, je vždy tá fyzická alebo
4C/196/2012

- 24 -

právnická osoba, ktorá sa dopustila určitého konania, neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv. Je preto nesporné, že autormi článkov sú žalovaní v 1.,2.,3.,4. rade.

Na základe vykonaného dokazovania súd žalobu považuje z časti za dôvodnú, preto jej v časti týkajúcej sa ospravedlnenia vyhovel v celom rozsahu a rozhodol, že žalovaný v 1. rade je povinný zverejniť na vlastné náklady do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v nezávislom týždenníku regiónu Svidníka, Stropkova a Giraloviec Podduklianske novinky, v minimálnom formáte 1/4 strany, že žalovaný v 1. rade je povinný zverejniť na vlastné náklady ospravedlnenie vo Vedeckom Zborníku Múzea ukrajinskej kultúry vo Svidníku, a to v jeho prvom čísle vydanom po právoplatnosti rozsudku, v minimálnom formáte 1/4 strany, že žalovaní v 2., 3., 4. rade sú povinní spoločne zverejniť na vlastné náklady do 15 dní od právoplatnosti rozsudku ospravedlnenie v regionálnom týždenníku DUKLA v minimálnom formáte 1/4 strany, a to v znení tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku. Súd dospel k záveru, že slová a hodnotenia žalobcu, ktoré použili žalovaní vo svojich článkoch majú znevažujúcu povahu, podávajú negatívny obraz o osobe žalobcu, jeho správaní, charakterových vlastnostiach a pracovných výsledkoch. Žalovaní v súdnom konaní ani nepopreli, že vedome chceli vyvolať pochybnosti o dôveryhodnosti žalobcu, o jeho osobnej a profesionálnej cti. Aj napriek tomu, že trest, ktorý bol

žalobcovi uložený v roku 1985 a bol dávno zahľadený, snažia sa žalobcu verejne kriminalizovať dokonca v článku uverejnenom v periodiku DUKLA uvádzajú dátum 1995, čo je dokonca nesprávny dátum, správny je rok 1985. Avšak aj osobne žalobca pred súdom uviedol, že v roku 1985 keď z múzea odchádzal na ONV, mal na starosti folklór, mal veci magnetofóny, mikrofóny a ďalší materiál s ktorým robil a keď odovzdával veci tak mu chýbal mikrofón, pričom uviedol ekonómovi, že ho zaplatí, pričom následne bol odsúdený, avšak po zaplatení peňažného trestu bolo odsúdenie zahľadené a nemá záznam v registri trestov. Toto odsúdenie bolo však zahľadené a na žalobcu sa pozerá akoby nebol odsúdený. Súd je toho názoru a stotožňuje sa s názorom žalobcu, že týmito tvrdeniami v článkoch a úsudkami zo strany žalovaných došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý je objektívne spôsobilý spôsobiť ujmu na jeho osobnostných právach. Taktiež z vyjadrenia manželky žalobcu vyplýva, že konanie žalovaných zasiahlo aj rodinu žalovaného. Motív žalovaných, ktorým bolo zabrániť žalobcovi prezentovať iný názor na odbornú etnologickú otázku vybočil z medzi legitimity, tvrdenia a hodnotenia nie sú robené v medziach profesionálnych názorov na etnické postavenie Rusínov a Ukrajincov, sú robené útočne z cieľom škandalizovať, osočovať a ohovárať. Preto nikto nie je oprávnený zverejňovať takúto skutočnosť a už vôbec nie za účelom zneváženia osobnosti žalobcu a zabránenia vyjadrovania jeho názorov. Žalovaní žalobcu verejne kriminalizujú a používajú silné výrazy, robia tak pre svoje osobné záujmy to z jediným cieľom, prinútiť žalobcu, aby nevyslovoval svoj názor. Články podľa názoru súdu objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne. Podľa súdu je zrejmé, že články uvádzajú tvrdenia ďaleko nad rámec prípustných úsudkov, vedľa toho obsahujú nepravdivé údaje a difamačné skutkové tvrdenia a pre svoj excenzívny charakter nemôžu obstáť ani ako vyjadrenie názoru. Mimoriadna závažnosť tvrdení zverejnených žalovanými spočíva v týchto skutočnostiach, že žalovaní verejne kriminalizujú bezúhonného občana, žalovaní používajú veľmi silné výrazy ako „individuum“ s takýmto charakterom je schopné zavrhnúť aj vlastnú mater, táto povahová vlastnosť, t.j. privlastňovanie si cudzieho sprevádza p. H. po celý život. Má na to svoj vlastný „certifikát“ - v roku 1985 bol 4C/196/2012

- 25 -

obvinený a následne odsúdený pre trestný čin neoprávneného užívania cudzej veci z majetku v socialistickom vlastníctve“, „ho vedenie rusínskej obrody na Slovensku odkoplo pre špinavosti“, najnovšie vo svojich primitívnych zlátaninách“. Vo vzťahu do práva žalobcu spätého s ochranou jeho osobnosti, týmto útokom prostredníctvom uverejnených článkov bolo vážne narušené a poškodené právo žalobcu na osobnú česť, dobrú povesť, týmto v značnej miere bola znížená dôstojnosť, vážnosť a česť žalobcu. Podľa názoru súdu, by v tejto situácii, v danom mieste a čase v spoločenskom postavení žalobcu vnímala ako závažnú ujmu každá fyzická osoba.

Súd vo veci poukazuje na to, že základným predpokladom pre priznanie primeraného zadostučinenia je skutočnosť, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na osobnostných právach. Pre priznanie primeraného zadostučinenia sa teda nevyžaduje existencia následkov zásahu a postačuje už samotná spôsobilosť privodiť ujmu na osobnostných právach. K zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne.

Nakoľko podľa názoru súdu bola v značnej miere znížená dôstojnosť žalobcu, jeho občianska česť a vzhľadom na závažnosť zásahu a stupeň intenzity je namieste priznať žalobcovi vedľa práva na verejné ospravedlnenie aj peňažné zadostučinenie tak, ako to predpokladá ustanovenie § 13 ods.2 a 3 Občianskeho zákonníka. Preto súd priznal žalobcovi aj náhradu nemajetkovej ujmy s tým, že zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1 500 eura, žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura, žalovaného v 3. rade zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura, žalovaného v 4. rade zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 500 eura. Priznaná výška nemajetkovej ujmy je primeraná okolnostiam prípadu. Zároveň v prevyšujúcej časti žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy u žalovaného v 1. rade v sume 1 500 eura, u žalovaného v 2. rade v sume 500 eura, u žalovaného v 3. rade v sume 500 eura a u žalovaného 4. rade v sume 500 eura zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods.3 O. s .p. aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

Súd prejednával v spoločnom konaní dve veci spojené žalobcom a to žalobu proti žalovanému v 1. rade a žalobu proti žalovaným v 2., 3.,4. rade. Súd v obidvoch veciach samostatne posúdil mieru úspechu a neúspechu účastníkov podľa § 142 ods.3 O.s.p..

Súd priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania, pretože žalobca mal neúspech v pomerne nepatrnej časti týkajúcej sa v časti v ktorej súd v časti nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy a to u žalovaného v 1. rade nad sumu 1 500 eura, u žalovaného, v 2. rade nad sumu 500 eura, u žalovaného v 3. rade nad sumu 500 eura, u žalovaného v 4. rade nad sumu 500 eura zamietol.

4C/196/2012

- 26 -

Právna zástupkyňa žalobcu si uplatnila trovy konania vo výške 1 214,78 eura, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu vo výške 246 eura z trov právneho zastúpenia vo výške 968,78 eura (odmena vypočítaná podľa § 10 ods. 1 s použitím ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z. z., odmena je vypočítaná z hodnoty 2 000 eura, pri spojení vecí, základná sadzba zvýšená o 1/3 základnej sadby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v spojenej veci), za 6 úkonov právnej pomoci a to za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom á 108,44 eura, písomné podanie žaloby na súd dňa 30.7.2012 á 108,44 eura, účasť na pojednávaní dňa 28.3.2013 á 108,44 eura,, účasť na pojednávaní dňa 23.1.2015 á 108,44 eura, podanie záverečného stanoviska zo dňa 20.3.2015 á 108,44 eura, účasť na pojednávaní dňa 26.3.2015 trvajúce viac ako 2 hodiny t. j. od 14:00 h do 16:20 h podľa § 13 a) ods. 1 písm. d) vyhlášky - á 216,88 eura, režijný paušál 6 x z toho 2 x 7,63 eura, 1 x 7,81 eura, 3 x 8,39 eura. Keďže právna zástupkyňa žalobcu je platiteľom DPH, čo súdu preukázala, preto jej súd priznal 20 % DPH vo výške 161,46 eura (zo sumy 807,32 eura).

Súd priznanú náhradu trov konania rozdelil rovnakým dielom a to 1 (v jednej polovici) medzi obidve spojené veci vzhľadom na kvantitatívne rovnaké predmety sporu tak, že žalovaného v 1. rade ako žalovaného v jednej samostatnej veci zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 607,39 eura, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku z návrhu vo výške 123 eura a z trov právneho zastúpenia vo výške 484,39 eura a žalovaných v 2., 3, 4., rade ako žalovaných v druhej samostatnej veci zaviazal zaplatiť spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 607,39 eura, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku z návrhu vo výške 123 eura a z trov právneho zastúpenia vo výške 484,39 eura. Takto priznané trovy konania sú v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Podľa § 149 ods.1 O.s.p. sú žalovaní povinní zaplatiť trovy konania na účet právnej zástupkyne žalobcu vedený vo VÚB, a.s., č. ú.: SK53 0200 0000 0021 1976 7056, VS: 1962012.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Svidník do 15 dní odo dňa jeho doručenia, v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1. O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého

stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí,
4C/196/2012

- 27 -

pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.

Vo Svidníku, dňa 26.3.2015
JUDr. Anna Bejdová
samosudkyňa

Za správnosť vyhotovenia:
Mgr. Dana Šepitková